

ישיבת נצרים באריאל

הנצרות

עלון ישיבת "נצר מטעי" - אריאל • אוייר תשע"ג • גיליון מספר 34

גאולת ישראל ושלביה

חז"ר רה"י הרב ציון טויל (סוכם ע"י אחד משומעי השיעור במסיבת ר"ח אייר)

בשנת תרפ"ט אירע רצח אכזרי, פוגרום נוראי בחברון, גדולי תורה ואזרחים רבים נרצחו ע"י שכניהם הערבים. בעקבות הרצח הנורא עזבו היהודים את חברון וחזרו רק כעבור שנים רבות (לאחר מלחמת ששת הימים).

באותה תקופה בה היה נראה שהיישוב היהודי הולך ונגדע צצה השאלה הנוקבת, מי אמר שזהו תהליך גאולתי? אולי זוהי אופטימיות יתרה של הרב קוק ודומיו ואין כאן כלל גאולה. יש לציין שחזון הגאולה אינו חודש ע"י הרב קוק וישנם מקורות ראשונים יותר.

בגמרא נחלקו ר' אליעזר ור' יהושע בשאלה האם ישראל ייגאלו רק לאחר חזרה בתשובה או שהגאולה אינה תלויה בתשובה. בסוף הדיון מביא ר' יהושע הוכחה שהגאולה אינה תלויה בתשובה ור"א שתק. מיד אח"כ אומרת הגמרא "ואמר ר' אבא אין לך קץ מגולה מזה... ואתם ערי ישראל..." הדבר המשונה הוא שהגמרא סיימה את מחלוקת ר"א ור"י אך לא מפרידה בינה לבין דברי ר' אבא, אדרבא, דבריו מובאים ב-ו"ו החיבור. הרב זונדל מסלנט הסביר שיש כאן יסוד עיקרי בדברי ר' אבא, יסוד שקשור למחלוקת בין ר' יהושע לר"א.

עורי עורי כיבא אורך כבוד ה' עליך נגלה

לרב עמיאל ובני משפחתו
אתכם באבלכם על לקיחתו לגנזי
מרומים של בנכם

שמעון אריה ז"ל

המקום ינחם אתכם בתוך שאר
אבלי ציון וירושלים ולא תוסיפו
לדאבה עוד

בית ישיבת "נצר מטעי" - אריאל

עלון זה יצא מבית מדרשינו כאשר הוא שלם וללא הגהה, אם בכל זאת ראתה פגם/דפוק/שגיאת כתיב נשמח אם תשמור את זה לעצמך. קריאה מהנה! * החלוקה והמשלוח חינם לחילי הישיבה * נא לשמור על קדושת הגיליון * מערכת: נועם כהן, אחיה קלינולד.

nazmata@gmail.com (לגימיל יש צאט, דברו איתנו)

ר' אבא בא ונתן סימן ממשי להופעת הגאולה, סימן הנראה לעין שכל אחד יכול לראותו ולהבינו. העובדה שארץ ישראל תצמיח פירותיה בעין יפה, החקלאות וההתיישבות בארץ תפרח ותגדל, הגויים מנסים ליישב את הארץ אך ללא הצלחה, כל נגיעה של היהודים בעשייה בארץ מצליחה להעמיד יבול וחקלאות. בזמן כזה אומר ר' אבא הגאולה מופיעה. דברי ר' אבא מבוססים על דברי התורה והנביאים, כשהמקור עיקרי לסדר הגאולה מופיע בנביא יחזקאל. אך כיצד אפשר לומר שגאולה לא תלויה בתשובה, הרי בכל המקורות בתורה אנו רואים הבטחה של הקב"ה שאם נעשה כרצונו את מצוותיו וכ"ו נקבל גשם, יבול וכו' ואם לא "וחרה אף ה...". ואם כן, עיקרון שכר ועונש הוא מיסוד אמונתינו.

הנביא יחזקאל (ל"ו, כ"ב-כ"ה) מתאר מציאות שבה הקב"ה מחליט לגאול את עמ"י מהגלות האיומה, משום שעמ"י בגלות זהו חילול ה' גדול, עם ישראל נושא שם שמים בעולם וכשעם ישראל בגלות שם שמים מתחלל והקב"ה רוצה למנוע זאת. זוהי גאולה שנובעת מאינטרס אלוקי, עמ"י עבר אלפיים שנות גלות וייסורי תופת כמו שמתאר הגר"א שהגלות היא בית קברות לעמ"י, וכעת הקב"ה גואל את ישראל בין ירצו ובין אם לאו. הנביא יחזקאל מתאר את שלבי הגאולה: "ולקחתי אתכם מן הגויים וקבצתי אתכם... (ורק אז) וזרקתי עליכם מים טהרים וטהרתם... ונתתי לכם לב חדש... ואת רוחי אתן בקרבכם" –בתיאור זה של תהליכים ארוכים של טהרה מודגש שהשיבה לארצינו היא השלב הראשוני ורק אח"כ מגיע השלב הבא של התשובה.

לאחר מאורעות תרפ"ט כותב הרב קוק במאמר "שובו לבצרון" את סדרי הגאולה. הרב מתאר תהליכים שקורים בנשמה. הנשמה שלנו קיימת וחייה אך בגלות הייתה רדומה ומחיצה של ברזל הפרידה בינינו לבין רבש"ע. הזיק והניצוץ של "שמו של משיח" אמנם היה קיים אך הוא לא בא לידי ביטוי. לאחר שנות הגלות מחליט הקב"ה כי הגיע השעה של "עת לחננה כי בא מועד", אותו זיק מתעורר והופך להיות אש ולהבה בוערת. אין אנו יודעים מדוע הקב"ה החליט שזוהי העת הייעודה, עצם החלטתו יתברך לעורר ולהזריח את הזיק ולהופכו ללהבה מבחינת עמ"י **זוהי הגאולה**. באותה התקופה רעיונות עליונים הופיעו על יחידים שהפכו עם החזון בפועל בעלייה לארץ (תלמידי הגר"א תלמידי הבעש"ט ועוד), בהקמת מושבות ועוד ועוד. ביטויים אלו העידו על השגחת הקב"ה עלינו בכל שלב ובכל עת. **ההשתוקקות והרצון שלנו להיגאל הם הם הסימן היותר מובהק לגאולה.**

ריה"ל במאמר חמישי כותב שירושלים תיבנה רק בהשתוקקות אדירה בתכלית הכוסף אליה, ר' יהושע מקוטנא כותב שעמ"י התשוקה הגדולה "קרוב לוודאי שנתנוצץ רוח הגאולה", כ"כ בספר חרדים: "וצריך כל איש ישראל לחבב את א"י ולבוא אליה אפסי ארץ בתשוקה גדולה", וכ"כ האו"ח ויקרא (כ"ה כ"ה) "והגאולה תהיה בהעיר לבות בני אדם".

הרב קוק כותב באורות התחיה (ל"ב) "שאופיה של הגאולה הוא בתוכיותה של כנסת ישראל" הנשמה מתעוררת, עצמות אלוקיות פועלות בנו וגורמות לנו לפעולות רבות של עלייה לארץ, ייבוש ביצות, הקמת יישובים ועוד-זהו תהליך אלוקי שלא אנחנו גרמנו לו. מהלך הגאולה קיים ומתמיד גם אם יש ירידות ונפילות. הגאולה היא אינטרס אלוקי ומכיוון שלא מעשינו גרמו לו מעשינו לא יעצרו אותו. גם אם במהלך הגאולתי לא נראית הפנייה לשמים, גם אם העניינים האלווקיים וידעת ה' נראית רחוקה ומנוכרת לאנשים רבים, בסוף הכל יתברר

שהכל הגיע ונבע מאור ה' וכבודו, הרב אומר באורות התשובה (פרק י"ז פסקה ב') ש"התעוררות חפצה של האמה בכללה לשוב אל ארצה, אל מהותה, אל רוחה ואל תכונתה- באמת, אור של תשובה יש בה".

זמן הביניים הזה, בין הרצון לחיות חיי עם ולבין החיבור לתורת ה' נקרא חבלי משיח. שלב כואב שבסופו מגיע הוולד והישועה נראית לעין.. אמנם חברון נפלה ועמ"י עובר נפילות ותהליכים מאוד מעכבים ונוראיים אך הרכבת לא עוצרת, הגאולה תגיע בכל צורה ואינה תלויה בתשובה. למעלה ממאה חמישים שנה אנו בתוך התהליך, התפקיד שלנו הוא לעבד את ההזרחות המופיעות עלינו, לרומם את כל הרעיונות והאידיאלים, ולהסתכל על המציאות במבט של אמונה.

בימים אלו של גאולה וגבורה, ימים שבהם אנו אומרים הלל ביום העצמאות, אנו מודים לא רק על מה שקיים לעינינו – שגשוגה של ארצינו, מימוש ריבונותינו על הארץ והפרחתה, אלא גם על עצם חיים חדשים שנוצרו ועוד ילכו ויופיעו עלינו, חיים של הופעת ה' וחיבור לתורתו, תהליכים שמופיעים ומתקדמים משנה לשנה.

* לאופיו של יום עצמאותנו

הרב איתיאל אחיטי

במסיבת ליל יום העצמאות בה זכיתי להשתתף לפני למעלה מעשור, נשא דברים תלמיד חכם אחד אשר ציין בדבריו שיום העצמאות, ה"יום טוב" הזה, אותו נוהג עם ישראל, שונה משאר הימים הטובים מכיוון שהאופי שלו עדיין לא מעוצב, ואנחנו עדיין יכולים להיות שותפים בעיצוב המנהגים של היום הקדוש הזה. מתוך האמירה הזו נעסוק גם אנו קצת בנושא זה. כעין מה שאמרו חז"ל בגמרא בסוף מגילה¹ שחכמים תיקנו להם לישראל שיהיו עוסקים בהלכות חג בחג. וכמו שתלמידי חכמים כדרכה של תורה, עסקו, וממשיכים לעסוק, ביום העצמאות מצד הבירור ההלכתי שבקביעות היום ואמירת ההלל שבו, מן הראוי לעסוק בבירור אופיו של היום הזה מצד המנהגים המיוחדים לו. וכמו שבילל הסדר תיקנו לנו חז"ל להתחיל בגנות ולסיים בשבח אף אנחנו נפתח במעט גנות, ונקווה שדברינו יסתיימו, כהדרכת חכמינו, בשבח.

תלמיד חכם גדול אשר חי ופעל באמריקה ואשר השתייך לחוגי המזרחי תמה, בהיותו יושב בגולה, על מה שהרבנות הראשית לישראל קבעה שאת יום העצמאות מקבלים באמירת פרקי תהילים ואמירת שירה כעין לכה דודי בליל שבת. ביהדות, בסדרי התפילה אשר ניתקנו עפ"י

* עפ"י דברים שנאמרו במסיבת ליל יום העצמאות התשע"ב בישיבה. שכתוב ועריכה ראשונית נעשו ע"י שחר מסלטי ומנחם סגל.

¹ לב ע"א

ההלכה, טען אותו תלמיד חכם, אין מקום לצרמוניה². במנהגים של עם ישראל אין טקסיות שתמית. מה שייך, טען אותו תלמיד חכם, לפתוח את התפילה בליל יום העצמאות באמירת פרקי תהילים ומה המקום להוספות בתפילה? נתפלל תפילת ערבית רגילה כמו בכל יום אחר. ובצדק אמר, ביהדות אין טקסיות, בבית הכנסת לא שייך לדבר על צרמוניה. ומתוך העמדת הדברים על מכונם ואמיתת דיוקם יובן כי רוח ה' אשר נססה בהם, רוח הקודש ששרתה על חברי מועצת הרבנות הראשית לישראל, בהנהגתם של הרבנים הראשיים לישראל דאז, הגאונים ר' יצחק אייזיק הלוי הרצוג ועמיתו, הראשון לציון חכם בן ציון מאיר חי עוזיאל זכר צדיקים לברכה היא שעמדה ביסוד התקנה הזו. **בגלל** שבעם ישראל אין צרמוניה! ובתפילות אין צרמוניה! ואצל עם ישראל אין טקסיות!

האמת ניתנת להיאמר: אין אנו טובים בטקסים וגם איננו זקוקים להם!

מי שרוצה ללמוד טקסיות מהי בקל יכול הוא לעשות זאת אצל אומות העולם. יישא רגליו לצפון מערב, לבירת האיים הבריטים, ויבוא עד לפני שער ארמון המלוכה הבריטי סמוך לצהרי היום. ושם בשעה היעודה יפגוש הוא כמה מאות תיירים אשר נעמדים לצפות בטקס החלפת המשמר המלכותי מול ארמון המלוכה הבריטי. אצלנו, גם אם משמר הכנסת יעבוד על זה כמה חודשים זה לא יצליח אפילו פעם אחת. והם עושים את זה פעמים אחדות בשבוע. מי שטרם השתכנע יישא רגליו מזרחה הרחוק, שם יראה כ-10,000 ילדים סיניים במסיבת הסיום של בית הספר העממי, עושים טקס כזה שאצלנו לא יצליח גם אם פקידי משרד החינוך שלנו יעסקו בהכנתו במשך שלוש, ארבע שנים, לא רק במסיבת הסידור אלא אפילו לא בחגיגות יובל ה-75 למדינה.

לעם ישראל אין שום שייכות לא לטקסיות ולא למנהגי מאכלים. ישנם כאלה שמעלים שאלה חשובה בעיניהם: מהם מנהגי האכילה המיוחדים של יום העצמאות? ובכן לא רק ביום העצמאות אין מנהגי אכילה מיוחדים, לעם ישראל אין אף מנהגי אכילה מיוחדים באף אחד מהחגים, ובאף אחת מהעדות. וכל היכולות הגסטרונומיות המשוכללות ביותר של המטבח היהודי לדורותיו, בכל פזורות ישראל בגולה לא מתקרבות אפילו לסטייק אחד שאומות העולם יודעים לעשות מצוין. המאכלים הכי מוצלחים שלנו זה אלו שיצאו לנו במקרה. המטבח היהודי, אם יש בכלל דבר כזה, הוא מטבח עלוב, כיוון שליהודים במרבית שנות גלותם לא היו האמצעים להכנתם של מאכלים אשר מחייבים זמן הכנה ממושך ונדרשים להכנתם מצרכים מיוחדים. הם נאלצו על פי רוב להכין אוכל כאשר הם מתכווננים לברוח ורגע אחד לפני שלוקחים להם אותו שכניהם הגויים.

אופיים של המנהגים המובחרים של עם ישראל מביא לידי ביטוי את היות עם ישראל, כמו שטבע בלשונו התנא האלוקי, ר' נחוניא בן הקנה, בפיוט שאנו רגילים לומר מידי שבת³, **"עם זוכרי קדושתך"**.

² טקס בלועזית

³ "אנא בכח"

הדבר המרכזי במנהגים של עם ישראל זה הזיכרון. האופי של העשייה, של המנהגים, של הפעולות שנעשות יחד עם התפילה, וגם של מנהגי האכילה השונים שיש בעם ישראל, הם תוצאה של הזיכרון החי בעם ישראל. הזיכרון איננו בא לידי ביטוי בטקסיות והוא גם איננו תוצאה של טקסיות ופעולות חיצוניות, הוא תוצאה של הנפש המתנועעת מתוך קישורה לא-לקים. ובה מיוחדים הם המנהגים של עמנו. בזה שהם מוציאים מן הכח אל הפועל את היותנו "עם זוכרי קדושתך", והזיכרון הזה של עם ישראל מופיע בכל המנהגים של האומה, בכל דורותיה, ובפרט בימים המקודשים לה.

הדברים שאמרנו נכונים גם באשר לימים הטובים האלה אשר ניתקנו לנו ע"י רבותינו מאז קום המדינה ואילך. בגמרא בבבא בתרא⁴, מבואר, באשר לדיני ממונות, שבשביל שלמנהג יהיה תוקף מחייב צריך שאדם חשוב, תלמיד חכם, יעמוד מאחוריו. זהו מנהג בעם ישראל! בשביל שמנהג יתקבל בעם ישראל צריך הוא לעבור פיקוחו של אדם חשוב. המנהגים האמיתיים של עם ישראל, שהם תוצאה של הזיכרון החי באומה, והם תוצאה של רוח האומה בכללה, הם אלו שעברו את הביקורת של בתי מדרשותיה של עם ישראל, ובתי כנסיות של ישראל המתפללים. שם הם מתחוללים, שם הם מתבצרים להם. דרך המנסה הזו, דרך המעבדות האלה מופיעים המנהגים האמיתיים של עם ישראל. גם המנהגים של עם ישראל בחנוכה ובפורים הם תוצאה של מנהגים שרווחו בעם ישראל, אבל הם עברו את הביקורת של תורה שבע"פ⁵. ה"טקסים" שלנו הם מראה אמיתית למתחולל בתוך עם ישראל, ומתוך בית המדרש, מתוך בתי הכנסת, יופיעו המנהגים האמיתיים שלנו, של ה"יום טוב" הזה.

וכמו שאמרנו בפתיחת דברינו, רוח ה' נססה במועצת הרבנות הראשית לישראל וברבנים הראשיים לישראל, שתיקנו לנו את קבלת היום המיוחד הזה בתפילה הזו. "הנה ימים באים נאם ד' ולא יאמרו עוד חי ה' אשר העלה את בני ישראל מארץ מצרים, כי אם חי ד' אשר העלה ואשר הביא את זרע בית ישראל. . . ומכל הארצות אשר הדחתים שמה"⁶ ולא שחס ושלוש יאמר שתיעקר גאולת מצרים ממקומה, אלא ששיבת עם ישראל לארצו והקמת המדינה על ידינו כך כפי שאנו רואים לפנינו - נעשית עיקר, ויצאת מצרים טפילה לה⁷.

זכורני כי באחת השיחות ליום העצמאות אמר רב אברום⁸ שבספר האורה לרש"י מופיע הטעם לכך שלא אומרים תחנון ביום ששי. כי ניצוצות הקדושה של השבת מאירים הם על פני יום השישי⁹. ככה רב אברום אז אמר, ניצוצות הקדושה של היום הקדוש הזה הם

⁴ ט ע"א

⁵ ובהזדמנות אחרת בלני"ד, אם נוכל, נעמוד על כך.

⁶ ירמיה כג, ו

⁷ עפ"י הגמ' בברכות יב סוף ע"ב, יעו"ש.

⁸ מרן הרב אברהם שפירא זצ"ל

⁹ לא מצאנו בסמוך לאמירת הדברים ובעת עריכתם בספר האורה או בספרים האחרים מבית מדרשו של רש"י.

מאירים לנו כהארט כניסת שבת. וכמו שכותב הרמב"ם בפרק האחרון של הלכות שבת¹⁰ שאמרו חכמים שמצוה על אדם שלכבוד השבת ישב בכובד ראש כשהוא מעוטף בטלית ומיחל להקבלת השבת כאדם היוצא לקראת מלך, כך אנחנו מצפים ומייחלים לכניסת היום הקדוש הזה. ומתוך כך יש מקום לאמירת מזמורי תהילים ולשירת "זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו" כפזמון לבתי הפיוט "לכה דודי" אשר צירו המרכזי הוא שיבת עם ישראל לארצו. אלו הם המנהגים שעם ישראל מאמץ אל תוכו.

וכשמבינים את ערכו של היום הזה ואת ניצוצות הקדושה המתנוצצים מתחילתו, מלפניו, ואל מעבר לו, לאחריו, אז אין מה להתפלא על היושבים בארעא חשוכא החושבים שמנהגים אלו הם צרמוניה. אין זו צרמוניה. זוהי הדרך של עם ישראל, ע"י גדוליו ונאמניו, להביא ליד ביטוי את חשיבותו של היום הקדוש הזה. ככה עם ישראל מגיע אל היום הזה, כמו קבלת שבת, כמעט כמו יום הכיפורים. זו הסיבה שתיקנו לנו את אמירת שמע ישראל, קבלת עול מלכות שמיים מיוחדת. אנחנו מקבלים על עצמינו עול מלכות שמיים מחדש. כי לא כשמיים הישנים השמים החדשים. עם היכנסו של יום העצמאות מידי שנה ושנה מתחדשת בעם ישראל מדרגה חדשה של יראת שמיים. ולכן אנחנו מקבלים על עצמינו קבלת עול מלכות שמיים ציבורית מחדש, כמו שנוהגים אנו לאחר הטהרה של יום הכיפורים, בחתימת תפילת נעילה¹¹.

וכדברינו, שרוח ה' נססה בהם ברבנים הראשיים לישראל שכך הם תיקנו לנו לקבל את היום הקדוש הזה.

את הפטרת יום העצמאות אנו מסיימים בפסוק "צהלי ורוני יושבת ציון כי גדול בקרבך קדוש ישראל"¹². פסוק זה ניתן להידרש כמין חומר בהקשר הדברים שנאמרו עד עתה. **הצהלה והרינה** בימים המיוחדים לשמחה, של **יושבת ציון**, אומר הנביא, היא **מתגדלת**, היא מתבררת בגדלותה - **בקרבך**, בקרביים של עם ישראל, באברי ההולדה שלו, בבתי מדרשותיה של תורה, שם נולדים המנהגים האלה, שמבטאים את היחס האמיתי והנכון לימים הקדושים האלה. **כי גדול בקרבך קדוש ישראל.**

מועדים לשמחה לגאולה שלמה!

¹⁰ פ"ל הלי' ב'

¹¹ עפ"י דברים שאמר מו"ר הרב אליהו בזק שליט"א, בסעודת ליל יום העצמאות התשנ"ו, בישיבת דימונה.

¹² ישעיה יב, ו

סיפור

איך זה
שוכב אחד
מעז...
למען השם!

אהלן חברים! רציתי לשתף אתכם בסיפור מעניין שקרה לי לפני כשנתיים וחצי ורק עכשיו הצלחתי להבין שיש לו משמעות יותר עמוקה ממה שחשבתי.

אחרי שסיימנו אימון מתקדם עלינו לפלוגת מסלול ושירתנו בחברון בקו "מתקנים", שנחשב לקו קשה במיוחד. שמרנו שם המון (רוב הזמן 4-4) ולרוב השמירות היו משעממות ומונטוניות והאתגר הגדול היה בעיקר אתגר ההישרדות המנטלית- האם אנחנו מצליחים לשרוד את הקו הזה שפויים או לא.

באחד הימים בחורף היה לי יום הולדת. את יום הולדתי ה-21 ביליתי על גג אחד הבניינים בחברון. על הגג הייתה עמדה שקוראים לה "אברהם 10" והיא הייתה צמודה מרחק קפיצונת מהבתים של הערבים בקסבה של חברון. עד כדי כך צמודה שלפעמים במרחק של שני מטרים ממני נשים ערביות היו תולות כביסה על הגג. באותו יום דוד שלי שגר בקריית ארבע קפץ אליי לבקר ולתת לי מתנה ליום ההולדת (טוסט ושוקו, תודה ששאלתם), ואחרי שהוא הלך מצאתי את עצמי קצת מנומנם, השעה הייתה 11 בלילה וכבר חיכיתי ל-12 שיבוא להחליף אותי.

פתאום ראיתי שמישהו עולה לגג של הבניין. זה היה אדם שלבש כולו שחור, מכנסיים שחורות וז'קט שחור לגמרי. הוא התקדם בצעדים איטיים לכיוון העמדה שהייתה בקצה הגג והסתכל מסביב. גג של בניין בחברון זה לא מקום שסתם ככה אנשים עולים אליו, במיוחד לא אנשים לבושי שחורים ב-11 בלילה. מייד החזקתי את הנשק בהיכון ושאלתי אותו בקול ברור- "מי אתה? מה אתה עושה פה?". אבל הוא כאילו לא שם לב אליי והסתכל בכפייטיות בצדדים. באותו רגע הבחנתי גם שיש לו כיפה שחורה על הראש. הוא הקיף את העמדה והסתכל מעבר לגדר. אחרי דקה הוא הצביע ושאל: "זאת העמדה?". אמרתי לו שכן ושבו שאלתי מי הוא, אבל הוא המשיך להתעלם ועכשיו הוא התחיל לחפש נקודה על קרקע הבטון. אחרי עוד כמה רגעים של שקט נראה שהוא מצא את הנקודה, עמד עליה והסתכל לשמים. בשלב הזה כבר איבדתי את הסבלנות וצעקתי עליו "מי אתה?!". לרגע הוא המשיך להתבונן בשמים ואז הוא "התנתק" והסתכל עליי. "שירתתי פה פעם", הוא אמר, "הייתי בנח"ל גדוד 50 והייתי חילוני לגמרי. בצבא התחלתי להתעניין ושאלתי שאלות, קראתי המון ספרים והרגשתי שיש אלוהים בשמים. את התהליך המשמעותי ביותר עברתי כאן בחברון, הרגשתי משהו מיוחד במקום הזה, לא יכולתי להגדיר בדיוק מה... משהו קדוש. יום אחד הייתי פה בעמדה וחשבתי על אמונה, והגעתי לשיא גדול. יצאתי מחוץ לעמדה ועמדתי בדיוק בנקודה הזאת והסתכלתי לשמים ואמרתי 'ה' אם אתה קיים אתה מפיל עכשיו כוכב. ובאותו רגע נפל כוכב. מאז עברו כמה שנים ועכשיו אני לומד בישיבה וחוזר אחרי המקומות המשמעותיים ביותר שהיו לי בתהליך הזה. העמדה הזאת היא בלי ספק המקום המשמעותי מכולם".

לאחר המפגש עם אותו אדם היו בי רגשות מעורבים. מצד אחד שמחתי שאותו אדם גילה את ה' אחרי כל התהליך הזה, אך מצד שני נחרדתי מה"מבחן" שהוא עשה לה'. ובכלל, אם לא היה נופל כוכב- הוא היה מרפה מהכלל? על זה תלוי האמונה של האדם?

זמן רב הסיפור הזה יושב אצלי בראש ולא מוצא מקום. אני דוחק אותו והוא שוב חוזר. משום מה בשנתיים האלה הוא לא נעלם, רק מחפש את מקומו אצלי ולי לא היה מענה בשבילו. השנה התחלתי ללמוד את "הכוזרי" מהספר הנפלא של הרב בזק. כשקראתי שוב את הסיפור על מלך כוזר שחולם את אותו חלום שלא מרפה ממנו הרגשתי שאני מבין איתו. מלך כוזר משוטט לו במחשבותיו ולא מוצא את אשר מבקשת נפשו, הוא נטרף מגל אל גל ולא יודע מנוח. הוא מרגיש את ה', הוא מרגיש שיש משהו יותר גדול ממנו, הוא יודע בוודאות שיש תכלית לחייו ויש סיבה לקיומו, אבל באותה המידה לא מסוגל להסביר מאיפה הידיעה הזאת. בדיוק כמו אותו אדם לבוש שחורים, מחפש ולא מוצא.

אותו אדם לבוש שחורים מצא את ה' אחרי הרבה חיפושים. אין כאן שום הצדקה לדרך שבה הוא הגיע אליו, אלא הזדהות עם הכאב שבתהליך והשתתפות בשמחה הגדולה של מיליון אחרים שכל כך מילא את ליביו. אשרינו שזכינו להיות מאלה שלא תועים בעולם, שה' "הבדילנו מן הטועים", וכבר מהיום הראשון של החיים שלנו נוצר ביננו מפגש עם הקב"ה דרך הורים שלנו, ובדיוק כמו שיש לנו אמון והכרה ברורה בהורים שלנו כך יש לנו הכרה ברורה בקב"ה. זהו קשר קיומי בלי ינותק.

כמה אנשים כאלה יש ביננו היום, תועים, טועים, מבולבלים. לא מוצאים את מקומם, לא מרגישים שייכים לכלום. מתבוננים על המציאות ומרגישים שיש משהו שנשגב מבינתם אבל הם לא יודעים לתת לו שם. בצבא פגשתי הרבה מאותם "אנשים", אלה שיש להם כמיהה גדולה אבל אין להם מענה. מתפקידנו הוא להפגיש אותם עם ה', לא לשכנע אותם, לא להתווכח איתם, לא להתנצח, ככה לא מגיעים לכלום. צריך להפגיש אותם עם ה' דרך החיים שלהם, להראות להם איך הוא היה שם כל הזמן והם בכלל לא ראו כי הם לא פתחו את העיניים כדי לראות. איך הקב"ה מלווה אותם ואת משפחתם לאורך כל ההיסטוריה. לא תמיד פונה אליהם ישירות, אך עצם התחושות האדירות האלה שהוא שותל להם בלבם הם עצמם מהווים קריאה אליהם להתבונן. "הבה נכין להם את הדרך".

אחרון בתנועה

אז מה קורה? • אירועי בין הזמנים: מלבד הפסח שכנראה גם אתם חגגתם (כל אחד בדרכו וקטניותו) אנחנו (כמעט...) יצאנו לטיול בין הזמנים (רגילה בלע"ז) באיזור מושב דישון שכלל לינת שטח, עקיבות יתושים ממינים שונים, גשם לפרקים ועוד כהנה וכהנה אטרקציות מגוונות בניצוחו של מפיק הטיול **איל גולדבלט**, ואל דאגה גם מיטב בחורינו משיעור ו' ערכו טיול משלהם... ביום השני של חוה"מ התקיימה הקבלת פני רבו בביתו של הרב ציון. מערכת הניצרה מודה ליהודה בושריאן ואופיר ברוך על השיפוצים והתיקונים בבית המדרש וכן לחייל החשוב אהרון יפה על שיפור פני בית המדרש. כמו שחזינו בניצרה (חודש אדר עיין שם) **ספריה חדשה** נתרמה לחדר האחורי.

חודש אייר נפתח בגיל ובשמחה עם חזרתנו לישיבה מבין הזמנים במסיבת ראש חודש ושיחת חיזוק לפתיחת הזמן שכללה הרבה 'פינקי' ו'ולו' שהפכו את האירוע לחגיגי במיוחד! ואם בחיזוק עסקינן כבר בשבת הראשונה זכינו לארח בישיבתנו את הרב אליעזר איגרא חבר בית הדין הגדול בירושלים שהעביר שיעורים בהלכה ובאמונה. אוי לה לספינה שאבד קברניטה הרב **אריאל רקובר** יצא לחופשה זמנית עד לזמן אלול הבעל"ט.

קצת לפני יום הזיכרון התכנסנו בבית המדרש לאזכרה לשמעון נאומבורג ז"ל בהשתתפות רבנים חברים ובני משפחה. לאחר מכן נפתח יום הזיכרון שכלל שיעורים, השתתפות בסוכת השיח העירונית, וטקס המעבר הקהילתי ליום העצמאות.

לאחר טקס התגלחת המסורתית ירדנו לאולם הפיס העירוני (אחד מהם) שם התכנסו כלל הדתיים באריאל לתפילת ערבית חגיגית בניצוחו של שי בן חמו. לאחר מכן נערכה הרקדה ע"י תזמורת אריאל וסעודת חג בהשתתפות רה"י רמים וסא"ל אביחי תנעמי ראש ענף באמ"ן, היה מרתק! ונסיים ב"מזמור לתודה" על שובה של ביתו של הרב עמיאל, אפרת, לביתה ושולחים איחולי החלמה מהירה!

עדכוני תנועה • צל"ש הנשיא מוענק החודש ל: פנחס טייטלבוים, אמיר בריל, הסלב: נפתלי דודלס (נפתול) שמואל מושכל (שמוסכל), בנימין אלכסנדר (בניאס), בנימין גרינולד (בניומין), חגי צדוק (צדוק), עמיחי טרפ (עמחוש) ועזרא תמם (תמם), שביקרו בישיבה! גם אתה מוזמן!

וממה שידוע לנו מהנעשה בצבא: עזרא תמם (למרות התחזיות השונות) התגייס ומתחיל בימים אלו טירונות ובהמשך יהיה מדרך שריון, עמיחי טרפ ואריאל סמואלס גם הם התגייסו (למרות החששות) ושניהם בימים אלו מרגישים את הקיץ שאולי הגיע לשיזפון (כי פשוט לאריאל הוא עוד לא הגיע) ומכירים את הטנקים מבפנים, יוסף טייאר האריך את שירותו הצבאי בחודשיים וכפי שדיווחנו לכם בגיליון הקודם משה כהן חזר לחבוש את כסאות הישיבה בימים אלו. בהצלחה לכולם!

מזל טוב • ליפתה גת לרגל אירוסיו עם שירה. ליהודה בושריאן להולדת הבת.